

Egy fa igaz története

Én egy nyárfa vagyok és a történetem több mint negyven évvel ezelőtt kezdődött. Kicsi facsemete voltam, amikor egy napon a faiskola – addigi otthonom - udvarán megállt egy teherautó és több rokonommal együtt felpakoltak bennünket rá. Nagy izgalommal vártuk, hogy hova kerülünk, hol lesz az új otthonunk. Aztán hosszas utazás után megérkeztünk egy betonrengeteg mellé, ahol velünk egy időben az emberek is új otthonra letek ezekben a furcsa beton dobozokban.

Egyenlő távolságra ültettek bennünket, de még éppen hallottuk egymás ágainak suhogását, a fák beszédét, de azért akkor, kicsi korunkban gyakran kellett kiabálnunk, hogy halljuk egymás hangját.

Mikor kicsit megerősödünk madarak és mókusok költöztek ránk, kutyák és gyerekek sétáltak alattunk, árnyékot, csendet és friss levegőt biztosítottunk nekik, a vonatok zaja egyre kevésbé hallatszott át rajtunk, megszűrtük a kis Zsuzsi füstjét.

Nézhattuk a vonatokat, a focipályát, a gyerekek játékát és mindig nagy izgalommal vártuk a tavaszt és a nyári szünetet, hogy minél több gyerek játsszon a parkban, akik néha befogtak bennünket is játszani, olykor plédekből bunkert építettek alattunk, felmásztak ránk, bár ezt kisebb korunkban nehezen viseltük, némelyik társam nem is élte túl.

Most, így visszaemlékezve 40-50 év után, gyakran elevenítjük fel a többiekkel a régi emlékeket. Ebből a nosztalgiából egy-egy irányt tévesztett repülő, focilabda ráz fel. Ilyenkor mi is beszállunk a játékba visszarúgva a labdát, vagy éppen kacérkodva, huncutkodva lombunk között tartva a repülőt, és nagyokat kacagunk, ahogy a gyerekek és szülei próbálják labdákkal, botokkal levenni, mi pedig lombunkkal szorítjuk azt, közben pedig érezhetjük a játszóteret körülvevő rokonaink - a hársfák - illatát.

Az egyik testvérem a mellettünk lévő óvodában lelt új otthonra. Évtizedek óta nézi a gyerekeket labdázás közben, ad árnyékot a homokvárépítés közben, és nagyon sok titkot is ismer már. Tanulnak róla, leveleiből, kérgéből, terméséből díszeket is készítenek. Ma már az akkor volt gyerekek gyerekei kapirgálják a kérgét, állják körbe körtáncot járva tiszteletére. Ilyenkor kicsit szomorúan, de mégis jó érzéssel gondolunk vissza a régi időkre. Remélem, hogy még az ők gyerekeit is láthatom felnőni.

A mi életünk is gyökeresen megváltozott a közel fél évszázad alatt: egyre több az autó, a gyár, és így egyre több a mi munkánk is, hogy friss levegőt biztosítsunk az embereknek és mi is egyre kevesebben és öregek vagyunk erre a munkára. De még halálunk után is hasznosak vagyunk az emberek számára, mert meleget viszünk a családok otthonába.

Jó lenne közénk minél több új csemete, amíg nem késő, akiknek átadhatnánk tudásainkat.